

TĂCEREA TA

CRITICUL BLIND

TĂCEREA TA

Săni de lumină pe obraz aleargă,
Lacrima o poartă în tăceri de dor.
Vântul adormit pe o lună -targă
E purtat pe buze de un galben nor.

Pasărea vorbirii, cât ar fi de mică
Poate să aducă valuri mari de ger,
Și brăzdând văzduhul, tăcerea ridică
Gâtul ei de lebedă spre cer.

Cât de fericită-i steaua care
Părul și-l adapă într-un lac
Și cu aripi vesele-n cântare
S-a pitit prin versuri un culac.

El mustățile le-o răsuci într-o seară
Ca un cheia sol pe vânturi pus
Și atunci va tace, cea din urmă oară
Ultima gîlceava, ce s-a dus...

Va cânta prohodul peste iarbă
Un mesteacăn adormit stingher
Și-n chemarea mea încep să fiarbă
Doar tăceri duioase de prin cer.

Pasărea vorbirii, cât ar fi de mică,
Poate să aducă valuri mari de ger,
Și brăzdând văzduhul, tăcerea ridică
Gâtul ei de lebedă spre cer.

19.08.2015